Downloaded from: www.ketabton.com
Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

د کتاب نوم: د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال : عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی: دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر : زر ټوکه
چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر: پخپله لیکوال
ډیزاین: ذبیح الله شفق
انلاین چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی] افغانستان http://www.larawbar.com

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لراوبر افغانستان
www.larawbar.com

لــړليک:

- ډالۍ
- دسر د خبرو په يلمه:

1. ------------------- خېرکی - د بابا ترکاني
2. ------------------- خېرکی - د روژي مياشت
3. ------------------- خېرکی - د بابا غوسه
4. ------------------- خېرکی - اختر
5. ------------------- خېرکی - د ښځي اوښکي
6. ------------------- خېرکی - اووه ټکان
7. ------------------- خېرکی - د پلار ناروغي
8. ------------------- خېرکی - د قناعت درس
9. ------------------- خېرکی - د آمني راتګ
10. ------------------- خېرکی - له ميني د پلار خبرېدا
11. ------------------- خېرکی - پوهنتون ته تګ
12. ------------------- خېرکی - پوهنتون
13. ------------------- خېرکی - آمني ته ليک
14. ------------------- خېرکی - د پلار مرګ
15. ------------------- خېرکی - غم او هيله (وروستۍ برخه)

Downloaded from: www.ketabton.com

16. پـــــــــــــــای

ډالۍ:
خپل ګران مورا و پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي ښښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او ما به چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه ، خو زه پوهيدلم هغه به را ته دمجلې هره برخه ښووله: زويه داولوله ... داولوله ... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولوله ، اوخپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ځېر نيزې خبرې وکړم ، خودايادو نه کول اړين بولم چې دداستان هغه تعريف چې وکولای شي دداستان دبيلابيلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې دداستان دځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) دنړی دادبي اصطلاحاتو په

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پیښو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو ډېرولو ټولګه ده.

همدارنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زیاتوني لري څوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال د داستان اوریدلو شوق ډېر عجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډېر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیوچا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو : په کور کې یې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یو څه یې سترګې وبرېښولې ... هره شېبه بس یو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بیا څه وشول ... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یاویل چې کاشکي زه د هغه په ځای وای څومره زړور وو یا به موویل چې زه نه غواړم د هغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او د کیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیا د کیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یو اځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداري ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دا د لیکوال د کیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هر څومره هغه د چاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او د لوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشريح وليکي چې پدې کيسه کې دغه پيغام پروت وو.

يو امريکايي کيسه ليکوال ښاغلی رينګ لاردنر ښه کيسه ليکوال دی. خوکومه انځورګري چې هغه په کيسه کې لري شايد بل ليکوال يې له هغه ښه ولري، کوم هيجان چې هغه په کيسه کې اچوي بل يې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پيغام ته رسيږي هر څوک وايي چې د هغه کيسې نوځکه ښې دي.

داستان، داستان عجيبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان ليکنه چېرته، خو دنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه وليکم، دومره داستانونه وليکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په ياد وي چې ښه داستان له پيغامه ډک داستان له پښتنې مينې ډک داستان.

زه په داستان کې د پيغام پلوی يم، زړه مې غواړي هر داستان مې يو پيغام ولري بې پيغامه داستان راته د وخت تيرول ښکاري او په خلکو يې ظلم او تيل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامونه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان ليکوال تمه مه کوئ ولې ډير مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه وليکم چې په بله هيڅ ژبه کې کوم ليکوال نه وي ليکلي.

هرڅوک تمه لري چې بهترين شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې ليکم يې هيله ده چې هسې ستاسې قيمتي وخت پرې ضايع نه کړم، تر پايه يې ولولئ هيله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د برياوو دعا وکړئ.

په ډيره مينه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ايران

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لومړی څپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې يوائې وم ، مور مې نه په ياديږي.
دغزني په خشک کې اوسېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترنځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرګی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

منځه راوويسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټيټ شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د با با غږ نه ويرولم.
- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا د په کومه کړ ؟... هه دا ونيسه.
نور به دا غږونه نه وو ، په بيروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پا ماني به مو کوله يو بل به مو په مخ په څپيړه وواهه او په خندا به له يو بله ګوښي شوو.
د يو بل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د يو بل په کارونو کې کار وو ، محمد علی زموږ د څنګ مارکيټ د يو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ويده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بيا به رخصت شوو خو سبا به بيا په ښوونځي کې راترغاړې وت او يو بل به مو ښکل کړ ، هره ورځ به مو له يو بل سره قول کاوه چې بيا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له ديواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غيږه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ ديوال به يې ځوړند کړ بيا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به ديګ ته وکتل بيا به يې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچيه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهيدم چې يو اځې ددې لپاره وايي چې لاړشم ديګ پريمينځم او به راوړم او ګيلاسونه پاک کړم او هغه پيسې راکړي لاړشم سبزي مارکيټ ته بندې واخلم يا الوګان. ما به ټنډه ګونځې کړه.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- نن يې نه خورو.
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او رابه غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو.
- ولې ؟ته يې نه خورې که داسې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو ته ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورتول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديګ او ګيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېنمينځه ګيلاسونه به مې پريمينځل خو ګيلاسونه به مې يويو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغه بيا پريمينځه او بيا به پکې بل اوبه څښلې. ديګونه به مې راوړل د نغرې خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې. پلار به په ډډو لاسونه ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بيا وخندل او سر به يې وخوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيابه يې نو يا ښځې غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پياز ، بانجان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا منه به يې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دخپل تخت ترشابه یې کېښولم مابه هم په مزه مزه وخوړله بیا به چې راپورته شولم پیسې به مې ورته ونیوې هغه به وګڼلې او د آیس کریم پیسې به یې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځایه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آیس کریم ته ودریدم دهغه به هم چې سترګې راباندې ولګېدې تیار به یې راته برابر کړ چې ور وبه رسیدم په لاس کې به یې راته نیولی وو مابه هم موټی ور وړاندې کړ او پیسې به یې ترې ور واخیستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به یې ټول کړ او ترسر به یې لاندې کړ کرار به یې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمدعلی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخیسته راسره به مې ډکه دکان ته یووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به یې وکتل پوهیدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ماهم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ مابه کاردستي جوړوله هره ورځ به مې یوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به مابښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن یوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به یې پرېښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تیر شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د یخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ایره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته یووړل بیا به مو په نورو لرګیو اور بل کړ چې هغه به مې بیا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځیر به مې یې ښکته کړ پلار به بیا راونیولم ځنځیر به یې راته کش کړ په

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مخ به یې وټپولم.
- یخ دی بچیه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپینه ټوټه به یې لمده په جیب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به یې ورسره له ښنگه پرې ایستلم.
- زویه کرار خمله دا لمر گټه لري.
- څه گټه لري ؟
- کلسیم د زیاتیږي هډوکي د پخیږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکتر به یې نیوکه کوله ، ښه مې په یاد دي د کوڅې په سر کې یو ډاکتر وو ډیر آرام سړی وو او هر وخت به یې په بابا پیسې باندې وې ، د دکان په سر یې ډاکتر اکرم درملتون لیکلي وو خو بابا به تبجه باله. یوه ورځ مې مخامخ ورته وویل چې ډیر غوسه شو را غلم پلار ته مې وویل چې ډاکتر تبجه راته په غوسه شو هغه وخندل ویل یې چې تبجه مه ورته وایه تبجه بد نوم دی د هندو زوی ته تبجه وایي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښې به هم ما پریمنځل او الوگان هم ما پوچول پلار به یو اځې دیگ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډیو به یې چالانه کړه او سترگې به یې ورته پټې کړې. زه به یې هم له ښنگه کېناستم ، یو اځې تر دې به معطل وم چې راډیو ډنگ ډنگ وکړي او بیا یو ساز راشي او ووایي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپریږي.
یوه ورځ پلار راته ویلي وو چې په لندن کې یو غټ ساعت دی چې اویا ټنه وزن لري لوی ثانیه گر او دقیقه گر لري له ټول ښاره مالومیږي ماته به د بالاحصار غونډۍ یاده شوه چې په سر یې ستر ساعت وي او بیگ بین ورته وایي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نگ ډنگ وکړي بیا یو ستر غږ ووایي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بیا به یې سترگې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسیدل نو ماته به یې وکتل.
- حالات گډ وډ دي.

Downloaded from: www.ketabton.com

زه پوهیدم چې دا به یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ماپورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخندل او د راډیو سټنه به یې وګرځوله.
عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډیرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل رانښکته شوو تاوده به شوو بیا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرېښیږي.
د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ویشتلم ما به هم ورسره شیلک پیل کړ یوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کړل راویې کټل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانڼوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډیرې لنډۍ په یاد دي.
په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډیر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهیم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډیرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار یوازې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکرکاوه چې زما ډیر یاد دي خو د پلار لا ډیر یادوو ، بیا یې راته د ابراهیم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیامې په خوب هم لېده عجیبه کته مته.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او د خدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او څلوېښت زرینې تورې او څلوېښت زرین ګرزونه به یې ترې شا او مخ ته ورل د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک دهغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پیدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.
- هې ! ته څوک یې ؟
- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.
ابراهیم ورته غږ کوي
- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟
هغه ورته په ځواب کې وایي
- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟
ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. د پلار غوندې عادت مې اخیستی

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وو ، چوپ او له ډير بيروباره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د يوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډيره شېبه مې چرت نيولی وو ، د پلار د مشترنګ ځنې و ځونې مې اورېده په چوپتيا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوږ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ ځنې و ځونې به بس شو مابه ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخيست او په چوکاټ به يې کش کړ ، يوه ورځ مې ورته وويل

- بابا ! دالرګی ولې داسې کوې ؟

- دا خو ددې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .

پلار بهر راووت او رته کېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړوکی څاڅکی ښکارېده ، لاسونه يې مروړل او په سترګو کې يې اوښکې ښکارېدې په اور يې لرګي وروا چول .

- مېلې دې وکړې .

- يخ د وشو ؟

- هو ولا ډير يخ دی .

- خو کار مه کوه بيا به يې بله ورځ وکړې .

- نه زويه روژه رانږدې ده بيا په روژه کې ډير کار نه شم کولی .

- ولې ؟

- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کيږي .

- زه خو نه ستړی کيږم .

- هو ته خو ځوان يې تکړه سړی يې

- بابا !

هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی يې ورته کاوه ، په سترګو کې يې دود ورغلی وو لاړې يې تيرې کړې ويې ويل

- هه زويه

- سږ کال زه هم روژه نيسم .

- نه زويه په تا نه کيږي ته تر اوسه ووړ يې .

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- نه نه یم وورې اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل ، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه یې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس ونیوه ، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس ونیو ، پلار خندا واخیست. ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل. پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کیده ،

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړي نه موړ خو تږي کولې، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.

ما د پلار له غېږې ځان خوشی کړ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه، پلار ته مې چای راووړ، راغلم ورته مخامخ کېناستم، بیرته روژه را په یاد شوه، پلار ته مې وویل

- ښه ګوره روژه نیسم.

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو، پلار خوله ونیوله په غېږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.

- ... میړه شوی یې.

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا.

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم، په هغې ورځ مې ډیرې زاری ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو، لږ شیبه مې ورته وژړل، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ور واخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډېر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.

دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوږونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راووړ او په میز مې کېښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.

- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډېر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سباته دوه ونیسه ، اوس خو دهم نیمه ونیوله کنه.

ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه ویې خوره.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- اوس يې نو ولا که وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار به هيڅکله هم دومره پيسې نه مصرفولې نن يې دومره ډېره شيان واخيستل.
کورته راغلو ، پلار ديګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو . جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولې کړي وو او غلي ناست وو .
زه او پلار د يوې ستنې خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونځ ملاصاحب يوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يو اځې راته موسک شو نور به يې په سترګو راته اشاره وکړه چې لونځ وکړه .له پلاره سره يوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې يوځای سلام واړاوه ، ډېره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخيست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ويده شوی وم.
عجيب خوب مې ليده ، هماغه د بابا کيسه مې په خوب ليده د ابراهيم ادهم کيسه.
په دښته کې مې ادهم ولېده هو ريښتيا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې يو زاغ راښکته شي او ښکار يې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسيږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حيران شي.
ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې يې تړل شوي دي ، اد هم حيران دی او ترې پوښتنه کوي

- اې عبدالله ته ولې داسې شوی يې ؟

او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وايي:

- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې يوه ډله غله دي ټول کاروان مې يې بوتلو غوښتل يې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول يوسئ هغوی هم پريښودم خو لاسونه او پښې مې راباندې وتړلې او ويې ويل چې که له مارغانو او نورو ځيروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرينږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا يوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سينه مې يې کېږدي او په خوله کې مې يوه يوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بيا راشي په سينه مې کيني او ځان وځنډي چې ګرمي او تنده مې ليرې شي.

ادهم ورته ليک ليکي چې ته لاړشه زما وزيرانو ته ووايه هغه به داغله ومومي او بيا ورته ووايه چې يو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووايه چې نور په ماپسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته يې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانېږي.

چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ايښی وو ، او ځادر يې راباندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډير خجالت شوم چې په جومات کې ويده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم اوداسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډيره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به يې سات ته وکتل او کله به يې د غرونو څنډې ته نظره تيرې کړې ، ډيره شېبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نيولې وه ، چا

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

جلبۍ خوړلي چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما یو کوټی را وایست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي زبانان وو ډیر ښه خلک وو ، خرما یې راته ونیوه ، ترې وامې خیسته ، څو مې هغه خوړله بل راوانړندې شو خرما یې راته ونیوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار یې هم ښکلی وو ، غرمه یې هم ښکلې وه او مازیګر یې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې یوه یوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، یوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تیریږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شمیرلې ، څومره خونده وره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه یې له مینې سرشار شوي وو ، زړه یې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زیات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه یو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاو نډي له لاسه ور ونیولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ویښتان او ښایسته سترګې یې وې.

- ګوره ګله روژه نیسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووایه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خیر یوسې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر یې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خیر هغه به په پیشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اوس به يې احمد دروړي ښه ؟
- نه خير يوسې.
نور نو روان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، كور تـه ننوتلو ، پلار تر شا راته وكتل ، ژر كوه چې زما اعصاب نور كار پريږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وكړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډيره مننه وكړه او په آخر كې يې ورته ويل:
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ.
ما كرار پلار ته وويل
- پريږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.
- نه زويه په روژه كې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل كورتـه هم ورليږه ډيره سخته ده.
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده كړه سترګې يې پټې كړې ما ته يې وويـل چې يـو پنځه شپږ دقيقې چوپ كېنم ، زه هـم كـرار چوپ كېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترګې يې پټې كړې.
ډيره شيبه مې يې سترګو ته كتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت يې نيولی وو ، څه شيبه وروسته يې توفداني ورنږدې كړه او نسواريې تف كړل ، ماته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې كړم او څه شيبه يې زړه ته نږدې نيولی وم ، راديو ورپه ياد شوه ، ځو پلار ښوربده ما پـه پښـه راډيـو را نـږدې كـړه او پـلار تـه مـې وركـړه. پـلار يـې بيـا سـتنه ګرځولـه چې هغـه هميشنی ساز يې پيدا كړ. څه شـېبه وروسـته يـې چيغه كړه:
- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې پـه لنډو ځپـو ... كيږي خپريږي.
بيا هغه زنګ وشو چې ماته به د بالاحصار پـه سر د بيګ بين سـاعت ښكاريده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول. ما د پـلار پـه سينه سر ايښی وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په خير د ابراهيم ادهم يـوه بله كيسه هم راته ولولي. پلار هم په بيړه بيړه لوسته يوځل بـه يـې زمـا

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تیارسۍ ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې !ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وایي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وایي رباط دغه ته وایي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا ووایي او لاړشي ، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویې ویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زارۍ به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یوړم.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

چې سر مې راپورته کړ، پلار مې سرته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيښنمي دې پورته کيږې؟
کرار کرار راپورته شوم، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل، راغلم له پلاره سره په خوا کې کښناستم، سترګې راباندې پټې پټې کېدې، خو څومره مزه يې کوله، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله، خو دانو عجيب خوندور وو، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو، د کاسې تر آخره ورسره ملګرى وم، په آخر کې يې کاسه ماته پريښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږى کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږى کيږې.
زه نور شاته شوم، له پلار سره مې يوه پياله چاى هم وڅښلو او نور نو ځاى ته لاړم، زما عادت وو لاس به مې په پلار ور واچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوى وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوې؟ که پورته کيږې؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دى.
لمونځ مې وکړ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کښناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه، کرار کرار بيا ورته ويده شوى وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښى وو، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يواځې لاړ شم؟

Downloaded from: www.ketabton.com

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو، خو پلار به ډير مخکې وو، زه به کرار کرار پسې را روان وم، د پلار به هم اعصاب خراب وو، ډيرحوصله يې نه درلوده، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

در ېيم ځپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده، هره ورځ به په هيله پيلېده، په هيله به ختمېده، لمونځ هم خوړ شوی وو، او د پلار مخ به په کتلو کې سرې آسمانونو ته بېولو، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست، ما ښام ته به مې شېبې ګڼلې، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښام به راته نیغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګی وهلې او ما به هم د میز نه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنګ کاوه ، یوه ورځ له پیشنمي پاتې شوي وو ،سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ویې ویل:

- نو زه خو نه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم.

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وویل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډیره شېبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ویې ویل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شېبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور یې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یوچا اخ وکړ شاته مې ور وکتل یو کس سترګو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وړونګېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم ، ډیر خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ویل چې ځه کور ته لاړ شه. ماویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړ وم ، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو راباندې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکا نه یې را وایستلم په غوسه کې یې وویل:

- ځه لاړ شه کور ته.

زه سلګیو واخیستم ، په قهرکې کور ته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را یاده شوه ، کاشکي چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کور ته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای ، اوښکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړی وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلی وای ، ټوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه ، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سر ته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی ، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ور ونیولم ، د پښو په سر راته کېناست ، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ور نږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه ، زما نو درباندې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه ... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې ، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچي کړم روژه یې هم وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شاشم. بېرته د بازار په لوري روان شو، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري؟ اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو، له لاسه یې ټینګ نیولی وم، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم، او همدا خبرې یې راته کولې.
- راځه، راځه، زویک جارسم، څه اخلو؟ اوس به نو خرید وکړو، آخر زه نو یوائې کله راتللای شوای، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم، دا خو یوائې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل، دوه مڼې، دوه کیلې، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لاسونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.
- خیردی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ويده شو .

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: ياخدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه ټوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل:

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.

بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.

- ددغه ګېډې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره يوکس په لاره کې دروي پيسې تر اخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي.

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.

ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه. د ښکلو خبرو به رابانديې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل.

نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پيسو سيل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه موهم له دې په زيات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هيله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده . نه مو بې ځايه هيلې درلودې او نه مو د چا خوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجيبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په يوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپين لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چايو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو کې نه پيدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به يې خندل او کله به يې بيا تندی ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به يې په خوله خپره وه او که به يې فکر لړګډوډ وو نو بيا يې راته په نامه غږ نه کاوه يوا ځې له څنګه به يې وويل .

- وهلکه څه شوې...

چا به راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژوندہ لاس چاپير کړی وو او کله کله به يې د مينې په تندي ښکل کړو .

ځلورم څپرکی

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار ویل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونیو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار یې هم دغه په شان پیته پوزه وه ، محمد علي یې له پلار او پلار یې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډیر ملګری وو ، خو کله کله به یې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهیدم خو چې پښتو خبرې به یې کولې له ماهم شرین په پښتو ګړیده. پلار په دکان کې وګرځیده ، ما ته یې غږ کړل.

- اسده زویه کوم رنګ دې خوښ دی ؟

- کوم چې د تا خوښ وي.

محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډیره شیبه په رختونو کې وګرځیدو ، پلار به راته ویل خوښ کړه ما به هغه ته ویل چې خوښ یې کړه آخر پلار وویل:

- لیونیه زه خو یې ځانته نه اخلم خو تا ته یې اخلم.

- اول یې ته ځان ته واخله بیا یې زه هم اخلم.

پلار سر وخوځاوه بیا یې پټ راته وویل:

- لیونیه زما خو شته دي تا ته یې کړم.

- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.

- نه هغه او دا فرق کوي زه یې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.

- خو ته یې هم وکړه.

پلار سر وخوځاوه ، ډیره شیبه اخته وو بیا یې له لاسه ورکش کړم.

- راشه دا دي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ او س یې ته خوښ کړه.

پلار سپین رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته یې ویل چې له هماغه یې ورته ګز کړي. نور یې نو زه په دکان کې پریښودم او خپله د

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ږيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستا رقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکي چې يوځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، د کان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ کړل. پلار يو مخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلي کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار ووو ، پلار ډير راته وويل چې اختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يا به دواړه ځو يا نه ځم ،

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ورځې شپې همداسې تېرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کريم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ويده پرېښودم يواځې به تراويح ته لاړ خو چې راويښ به شوم پسې وربه غللم او له ډېرې غوسې به مې يواځې لمونځ کړ. خو چې په تراويح به ودرېدلم عجيب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجيب آرمو ونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هيڅ د خوب او ستړيا احساس نه کاوه ، دجومات فضا ، دملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنيا ته يوورم ، هيڅ مې زړه نه غوښتل چې تراويح د تمامې شي ، دګاونډيو کورونو ماشومانو به له تراويح وروسته ساتيری کاوه خو زما له هيڅ سره نه لګېده يواځې دا مې خوښېدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه يې په سينه سر کېږدم.
وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خياطۍ ته لاړ ، زه ډېره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې ليدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزيه او کامران مې ليدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، يوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بيا يې زوی وو کامران بله لورېې آمنه نومېده او کشرۍ لور يې نورزيه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.
پلار خوشحاله را روان وو ، کالي يې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.
- به به دا به سبا راته واغوندي بډنګ به شي بډنګ.
دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کيک ، ميوې او ډير ځيزونه مو واخيستل خو دنورو خلکو په څير نه موږ يواځې يوه يوه کيلو واخيستل ځکه يواځې وو که مو ډير اخيستلای بيا خرابېدل ، کورته راغلو ، زه ډير ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووينم ؟ خو هيڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. يواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دوا ړو بدرا تلل ډیر کبرجن خلک وو. که به یې کورته ورغلم نو دا سې فکر یې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم، زامن او لورګانې به یې لیرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم، ویل یې چې په نجارۍ کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې؟

زه ویده شوی وم، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله، بهر یې ټول ځایونه پاک کړي وو په مایې څادر غوړلی وو او لګیا وو کار یې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تیره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو یې راوړ په تیر کې یې یولوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته یې ویل.

- بس دا به یادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.

عجیبه احساس مې کاوه، روژه دا سې ژر ژر تیره شوه، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تر بېګا به بښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یوائینی غم د ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بیا به رانه پاتې شول.

ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم، له همدې سره راسره دا فکر پیدا شو چې لومړی به چېرته ځم؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چیرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه یوڅه لیرې وو خو حتماً به ورځم.

پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.

- بابا!

- قربان.

- خوب نه راځي.

- نکل غواړې که لږ کیسه.

- نه نکل.

- نه ورکړه د ابراهیم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله ، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم ، ډیر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې ؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي ، کله چې دښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍویني او په هغې پسې درومي ، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې ، زه راغلې یم چې یوا ځې تابوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هم د ښکار لپاره ټاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو مابه سکوت مات کړ.
- ښه بیا ؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشې کړاو دخپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولیده. خو سهار چې راپورته شوم ، څه مې زړه نه غوښتل ، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل ، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښې مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه ، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي ، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هم پورته شو ماته يې کالي راښکاره کړل بيا پورته شو له کوټې نه يې دوارې کورتۍ راښکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغوستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يو دستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.

- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟

- چې چېرته ته ځې ؟

- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځو به.

ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.

بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.

هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.

د ترور دوی کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرو نه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.

زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يو اځې لاس رااوږد کړ او دومره يې وويل

- سلام ستړي مشئ اختر مبارک

نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

Downloaded from: www.ketabton.com

يې راته په مخکې کېښودې ، هيڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هيڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.

پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کړار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يواځې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.

بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پوهېږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړې باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.

ببرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.

کورته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.

- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.

دواړو چای وڅيښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

Downloaded from: www.ketabton.com

چا ویل ډیر مسلمان سړی دی چا څه ویل چا څه ؟
ماسپښین ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سیل کاوه ، عجیبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډیره خوندوره وي ، ډیره په زړه پوري هم وي.
ورځ همداسې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نیولی وو ، چې په یوه پلمه بله پلمه یې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه یې کارونه پرېښودل او جشنونه یې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختیاوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بایلي.
په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک به ورته ډیر خوشالیږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پیل کړ چې یو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زویه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دی جومات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ریښتیا هم ډیر ناوخته وو بس نور نو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نور نو اختر تیر دی او هرڅه بیر ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې اوښکې:

اختر تیر شو ، ډیر ژر هیر شو ، دریمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

Downloaded from: www.ketabton.com

، بيرته د ژوند تل تکراريدونکي سندره پيل شوه ، خو ښي بيرته په ژوند تيت شوه ، خو يوائينی فرق مو چي کړی وو هغه دا وو چي نوي جامي مو نو پيدا کړي وي او چي وابه مي غوستي نو لکه پلار هسي به ښکاريدم چي دغي مسئلي به مي فکر برابراوه.

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مي پارو په لاس کي وو او شوي واوره به مي توروله ، له ساړه به مي وجود ځيږ وو ، پلار به چي بازار ته لاړ رنگارنگ دستکشونه او کورتۍ به يي راته راوړي خو ماته يي خوند نه راکاوه ، له واوري به مي زړه تنګ وو ، کور به يوائي وم ، که به دکان ته هم لاړو د يخ له لاسه به طاقت نه راتللو.

سهار به چي دکان ته ورسيدو ، پلار به د اور ټيمګی د دکان مخ ته را وايستلو او اور به يي پکي بل کړ ، پلار به يي يوي خواته او زه بلي خواته کيناستلو ، د اور لمبي به کرار کرار جګي شوي پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به يي شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتيری کاوه او کله به مي په واورو کي د پټ بازار او د کانونو سيل کاوه.

يوه ورځ د دکان مخي ته له پلار سره ناست وم ، يوي ښځي ماشوم له لاسه نيولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته يي ويل چي يو پايروک راته جوړ کړه ، ما يي زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پايروک څه کاوه ؟ پوښتنه مي تري وکړه.

- پايروک ته غواړي ؟ ته خو نږدي زما همزولی يي ؟

مور يي وخندل او دستکشونه يي لاسه وايستل او بيا يي زوی په تندي ښکل کړ او ماته يي وکتل.

- نه زويه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته يي جوړوم.

- ماويل که ده ته يي جوړوي دا خو نږدي زما همزولی دی.

ماشوم ماته وکتل ويي خندل.

- خو زه هم پري سات تيروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بيا پايروک راته ياد شو ريښتيا هم ډير ښه ځيز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کي مي پري

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ساتيری کولای.

ماشوم ډير ښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستيکي وو زما خوښ نه وو دغه ډير ښکلي وو ډير زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وويل

- دا دستکشونه دې چېرته اخيستي دي ؟

- مور مې راته جوړ کړي دي.

مايې مورته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې دا سې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.

- خوښ د شول زويه ؟

- هو.

پلار ته مې وکتل.

- پلاره نن مازيګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.

- په دواړو سترګو صبر زه يې وګورم.

پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بيا يې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کېښود او ويې ويل.

- زه به يې درته جوړ کړم زويه. ستا مور يې نشي جوړولای ؟

زه حيران شوم، ومې خندل.

- زما مور کله شته.

ښځې ځان ته ورنږدې کړم، په سر مې يې لاس راتير کړ او ويې ويل

- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلی پايروک جوړ کړي.

پلار وخندل او زموږ خوا ته يې را وکتل.

- په دواړو سترګو، خو تاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار کې اخلم.

ښځه او ماشوم روان شول، نور مازيګر هم وو، پلار سبزي مارکيټ ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم، څه شيبه وروسته پلار راورسېده خو دستکشونه يې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډېره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نومېده ؟
- هوسۍ خدای د پرې رحم وکړي.
- ښکلې وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورننږدې کړم.
- ښکلې وه ؟ خو یوه ښځه وه ډېره ښه ښځه وه ته پرې ډېر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غېږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډېره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خواته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅوکې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورننږدې کړم او په سر مې یې لاس

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

راتیر کړاو بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه د ستکش مې درته وا وبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځاییدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم.
- دادي دا یې دستکشان نور څه غواړې؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ما هغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره منڼې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته ویې ویل:
- ته رینښتیا مور نه لرې؟
- هو.
ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه هم د خپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. رینښتیا مور یې وفات شوې ده؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یاد یږي.
- بل څوک لري؟
- نه یوازې زه او دی تنها او سیږو.
ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې،

Downloaded from: www.ketabton.com

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شېبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډېرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وې پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کې کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې وو تل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پیژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپېړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لیونی. څه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایي کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود، چې هغه وخت ډېر کوچنی وو، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی؟ هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولید، زه یې پېژنم په خپله وو.
- چېرته وو؟
- په مکې کې.
نور یې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډېره تمه درلوده چې خپل پلار ووینې، مکې ته راورسېدل او یوځای یې سکونت پیل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رېښتیا شته کنه؟
ډېره شېبه یې په حرم کې سترګې واړولې، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پېژنې؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چېرته دی؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانیږي، په دښته کې یو بوډا مومي، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډېر یې وژړل ببګا یې مور ته ټوله کیسه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله
چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې
ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.

مور یې زوی ته وویل.

- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.

زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه
او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.

- اې د لویې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ
وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.

نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته
وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې
راته وکتل.

- ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.

زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم څپرکی

اووه تګان

نورنو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده
چې ختم شي یو اځې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم
ادهم دنکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به
مې ورته زړه وخوږېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د
اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی
لیدلی.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پلار به پورته شو بستره به يې وغوړوله ، زه به يې ځانته ورننږدې کړم ، سر به مې يې په څنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی سترګو ته وکتل بيا به مې يې په سر لاس راتير کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه کيسه کوله چې له سره به ترپايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډيره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کيږي» دا يوه کيسه وه چې يو پلار او يو زوی په يوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چېغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي» . زه به هم پلار ځانته ورنږدې کړم په تندي به يې ښکل کړم.
- دود دې نه کيږي ؟
بيا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اووټګانو .
پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نو راډيو بنده کړه چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ .
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يو يې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتن سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او يا به خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بيا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وو نه يې کالي درلودل او نه يې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډيره خپه وه ، چې يوه ورځ د کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه وکړه او چې وروريې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سېرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تېرېده او سېرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.

- اې دا سپی د چېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري!

پک ورته وخندل ويې ويل.

- ناديده! سپی ندی دا سېرلی دی.

دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.

- ناديده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پېژنې.

پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ورورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.

- هې ليونيه! دا سپی د چېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره ناديده يې خوشی يې کړه.

پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي ريښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تېر شو دريم ته ورورسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.

- هې په دا سپي څه کوې خوشی يې کړه!

- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.

- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سړي سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تېر شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تېر شو او له شپږمه دکانه هم تېر شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.

- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

Downloaded from: www.ketabton.com

داړي ؟
- رېښتيا دا سپى دى ؟
- نو زه درته په سپينه ږيره دروغ وايم ؟
پک سېرلى ژر له پړي خوشې کړ او سپين ږيري يې پړى ونيوه پک ته يې وويل چې زه دا اوس شرم له دې ځايه دا ډير خطري دى له دې لېرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغى ، په لاره کې ورسره چرت پيدا شو چې مور به هره ورځ ورته ويل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره يې وويل چې ښايي دا يې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور يې په ډيرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچيه ؟
- ولا قيمت يې معلوم نشو ماملة (قرض » يې رانه واخيست.
کونډه سخته غوسه شوه او ويل يې چې ژر لاړ شه پيسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سېرلى راو له خو پک ويل چې نه سبا ورځم پيسې راکوي. مور ډيره غوسه وه ويل يې چې يو زوى لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک د کوچيانو کيږديو ته لاړ ، ډيره شېبه يې يوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې يو ځل د جامې راکړه هلته يوه جينۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي يې نشته بېرته يې درته راوړم ، جينۍ کالي ورکړي دي خو ورته ويلي يې دي چې که دې خيمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل » او ټيکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې يې واغوستې بازار ته ورغى. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک يې ؟
- د کوچيانو له کډو پاتې شوې يم يواځې يم.
هغه دکاندار ورته وويل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تير شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وويل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تير دکان واله زما کشر

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ورور دی ډېر ټگ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډېره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هر یو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وال ه زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټگي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارایۍ مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړیږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ورته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر درې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنگه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ورته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي گانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي گانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي گانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.
سپين ږيري د هغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پرې د سړي په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډير ښه دی که کورته کومه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشاله شو او پک ته يې آپرين ووېل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غاړه کې وا چاوه او ورته ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی وراچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سبرلې ځښتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کورته لاړ. کورته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې درکړې ؟ کنه ؟ پک ورته وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مورته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سبرلی داسې سبرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټګان چې بېګا کورته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځګيروي غږ لګېدې ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچی نه وه د سبرلې ځښتن وو د سبرلې !. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

یې وهي چې څه یې کوي. خو پلار ویل چې اوس دا خبرې پر یږدئ ورشئ ډاکټر راته راولئ چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شېبه به ما هم غوږ نیولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ویده غوندې به وو بیا به مې له خوبه ویښ وکړ.
- بیا څنګه وشول ؟
پلار به بېرته ویښ شو او سره سم به شو
- هغه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هغه ښه ، نو یک هم ولاړ یو زیارت ته د زیارت مینجور ته یې وویل چې ته د یوائې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه داپورې رمه زما ده دهغه ځایه یکې ځم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پیسې ترې واخیستې نو جامې یې ورکړې ، یک جامې واغوستې او جام یې ورسره راواخیست نیغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ یې ولید چې له کوره ووت نو په یوه لاره ورته راوګرځېده او له لیرې یې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تیز روان یې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که یوائې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کیږه خدای به یې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حیران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غیب هم لري راغی د ملنګ لاسونه یې ښکل کړل او ورته ویې ویل چې یوځل مې پلار ووینې ګوندې وي چې خدای یې ښه کړي یک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسیدل نو پلار یې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګیروي یې ختل ، یک چې ورته ودرېده نو سر یې وښوراوه او خواشیني یې څرګنده کړه. په کومو ځایونو چې یې وهلی وو په هغه ځای به یې لاس کیښود بیا به یې ورته وویل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپین ږیري به ویل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ یې راوستی د درد ځایونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړشي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټې پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه .

- نامرده ! سبرلې ځښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ . کور يې مورته ويل چې د پور بله بر خه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خير وو .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو لېرې ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مايې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريږي .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي .

- خو دا خو ته وايې چې نه ويريږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه وروکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای .

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريږئ .

ډيره شېبه يې کوچۍ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویرېږې نو که نروې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه ور وکړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووایم ؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سېرلې څښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کیږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچېغه یې کړه
- سېرلې څښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ واړو ټګانو پسې رامنډه کړه سوټي یې په لاسونو کې وو او په کوچي پسې یې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودرېده ، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي تر کټ لاندې مه یې اخله. خو پک ښه وډباوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه رابکته شو د کوچي رمه یې ورسره تر مخ کړه ، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې ، یو ځای یې په رمه لېوه ورګډ شو ، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو ، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله رادیخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې ؟
- څنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه لیونتوب دی وبه دخوري ؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تویوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تویوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ماته راکوې ؟ پک ورته وویل چې نه یواځې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ډیر غریب یم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ورته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو اشرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

- زویه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیو ه او زه بـه هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسـه. خو څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره بـه چې لویېـدم نـو پـه هغومـره انـدازه بـه مـې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به پـه دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څو مره مې سات

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په مورې ونه ګرځېدل یو اځې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې ښه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټوکو کې نه رغړیدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تا ته په بازار کې بې له ما ګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ورونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته .
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځوبه کورته ، کور ته ورسره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکې را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاې نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مې هم پښوته لاس راووړ او وبه يې چيچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې يې ؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم ، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راورسېد نو په غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.
- زما ليونيه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې ګرځوم.
بيا مې د پلار څيرې ته وکتل اوس ډير ضعيف شوی وو په مخ کې يې ګونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريږدېده ، ښکلې سترګې يې پکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نور يو يو ښکارېده ، همداسې يې څېرې ته ځير وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماويل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډير ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بيا دوهمه نمره ټينګه کړې او که له خيره او لې ته دې په نيت کې دي ؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډير کوښښ يې دي ، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټينګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو ، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده ، له سترړيا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت راياد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديګ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې را ويښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو ، د مچې لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې ومومښلې او بهر به ورته راووتم ، خو اوس نو ضعيف وو يوازې به يې ماته

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سترګې نيولې وې او لکه د هغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې سترګو کتل او د کار تمه به يې کوله.
ماخوستن يې ډيره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې د هغه په خير ډيرې کيسې ورته وکړم ، د ابراهيم ادهم ، د اووه ټګانو نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په څير يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعيت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار يوائې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل يې ډاډګيرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تيرېده تبه يې زياتېده او الګويې يې کوله.
لږ شېبه مې يې په تندي سړې سړې ټوټې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې يې تېرې کړې په لړزېدلي غږ يې وويل.
- زويه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تياره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډيره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې پاکې کړې ، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګيا شو.
- زويه دا شمې وينې ؟
- هو پلاره وينم يې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بيا به چېرته وړل شوي وي ؟ بيا به څرنګه سره تېل شوي وي بيا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بيا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

Downloaded from: www.ketabton.com

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلي رونبانه به یې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به یې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.
پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.
- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولیدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خواږه به ووینې ، سختۍ به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي ځوک ...
د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شیبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شیبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.
- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟
زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شیبه وروسته مې ځواب ورکړ.
- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او ځوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، ځوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي ځوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ختم شوي وو او رڼا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رڼا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.

پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

- هو بلکل، تا هم شمې راوړې، ماته دې پرې رڼا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رڼا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.

بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.

- ستا رڼا په حقیقت کې عبادت دی، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې، دا په حقیقت کې ستا رڼا ده، ښه کارونه وکړې، ظلم ونه کړې، دروغ ونه وایې، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رڼا ده او دا ستا په درد خوري.

زه یې سترګو ته ځیر وم، داسې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیریده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د حریص کاسه چپه ده
لاس یې تش خوله یې سپیره ده
مابه چې نوی بکس یا نوی څیز وغوښت پلار به همدا ویل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس یې ډک خوله یې خوږه ده ، د حریص کاسه چپه ده ، لاس یې تش خوله یې سپیره ده ، بیا به موسک شو او خپل کار ته به یې دوام ورکړ.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډیر ستړی وو ، ناروغي یې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لیدو د کار په میز تکیه شو او راته څیر شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هې بد نه یم ، زویک به اوس یو چای دم کړې کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډیر راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې یې د زړه په غوږو اورېده ، ډیر مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وایې زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بریالي شول او فوټبال ته به یې بوتلم چې رابه غلم پلار به یوڅه خواشینی وو اوس مې نو نیت وکړ چې هیڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډیره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پیدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هیڅوک هم نه لرم. بیا به مې له ځانه سره ویل چې خدایه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، یا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته یې کتل ، بیا موسک شو او پورته شو ، واسکټ یې رواخیست له جیبه یې پیسې را وایستلې.
- ورشه بچیه یوپاو کلچې ځان ته راوړه نن مې دیګ درته نه دی پرې ایښی.
دې خبرې یې راباندې سخت بد تاثیر وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډیر وخت به هم وو خو هیڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به یې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکاڼې وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کیښوده ، څومې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سرې وړی کیږې ورځې اوږدې دې.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کښاسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیریده کځوړه مې تاو کړه څنګ ته مې کیښوده پلار کځوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کځوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بیرانیده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اخته شوم ، ډېره شېبه يې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وويل.
- پلار ره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ويلې.
- خو خير زه لږ ورته يم.
- نه ما ويل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وايې نو څرنګه بايد سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وايي.
پلار يو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک يې راواخيستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- يو کنجوس وي ، يو قانع ، دومره هم بايد سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د يوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ويني وايي له خپلو ځړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو ځړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وايي. او څوک چې دخدای زور پيسې ولري او بيا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه يې دخپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وايي کنجوس ، او د کنجوسانو دنيا هيڅکله هم نه زياتيږي او شکر به يې هيڅکله هم په خوله وانه وړي.
ډېره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بيا يې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهيم ادهم يوه کيسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی يم بيا به يې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس يې چې راته وکړې ستړتيا به دې وتښتي.
- شيطانه.
ډېره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه يې په لاس کې واخيسته بېرته راغی ، کوزه يې لمر ته کېښوده او لاسونه يې بډې وهل.
- ناوخته دی.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- نو شروع کوې يې
- ريښتيا هو نن مې يې يوه ډيره ښه کيسه ياد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما همعصر وو ليونيه.
- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وايي چې ډير په ښکار پسې وګرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډيره شيبه په غره کې وګرځېده ، تر څو چې يوه هوسۍ يې ګير کړه ، ډير خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم اد هم غو ښتل چې نور خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه يې ويلي دي:
- اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زما تيونه وګوره چې شيدې لرم ، زه درې واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې يم تر څو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يوسم.
وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډير حيران شو او خپله څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کيښوده او خپله ترې بيرته لاړ.
هو خو کيسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بياسر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنيا کې ډير څه او ډير څوک له تا وږي شته ډير خلک له تا زيات اړمن دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون ستر ښتن تاهم داسې نه پريږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم پاداش رسيږي.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نور نو لمر ژېړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک داسې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه.
هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډېر په دې لاره یو اځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څوکیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته ریښتیا هم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم را سره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آرامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غېږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړي مشي وکړل کامران مې هم په غېږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شیبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شیبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یو ائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه وخت به

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

يې لنډ سور كميس اغوستى وو او ويښتان به يې تر شاتړلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښكلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره كوله هغې به بيا په ژړا شروع كړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه كړى وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيكري كې وو اوس يې هغه سور كميس نه وو په تن اوس يې نو نوى كابلى موډ كاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره كړي مګر اوس بدله وه نظر يې لكه د موسى امسا هسې ټولول كول لكه د عيسى معجزه ژوندي كول يې كول...

ما يې همدا سې سترګو ته كتل چې هغه موسكه شوه مور ته يې وكتل ، ماهم ځان سره سم كړ فكر مې شو د هغې مور ما ته كتل. ما ورته وخندل.

- وبخښې چاى څښې ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته كېږم چاى به دم كړم.

ما بيا آمنې ته وكتل په زړه كې مې وويل چې كاش آمنه پورته شي چاى وكړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چاى يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.

خاله بهر وايستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خو نه كې سره ناست وو ، پوښتنې يې كولې او د خپل ځان په اړه يې ويل كله به يې د زرلښت غورې كولې چې په پوهنتون كې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې په درس ټينګار كاوه. ډيره شېبه موهلته غورې وكړې ماورته د پلار د ناروغۍ وويل ډيره خواشينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولى واى. په دې كې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وكتل نور يې نو له ما سره خبرې كولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو د هغې حركاتو ته پورته كېدا ته كتلو ته يې چوپتياته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس.

خاله شپه وكړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او كامران سره يوې

Downloaded from: www.ketabton.com

خواته شو نورزيه ويده شوې وه پلار خاله او رحيمي کاکا هم خپلې کيسې کولې رحيمي کاکا پلار ته ويل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې يو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وايي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډير دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې يې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډيره ښه سره وغږېدو ما ورته ويل چې کومه پوهنځۍ وايي هغې ويل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سياست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ويل چې غواړي انجنير شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنير مه کېږه شرم دی خلک به څه وايي چې درې خويندې ډاکترانې دي پلار ډاکټر دی او يو زوی غواړي انجنير شي.

شپه عجيبه تيره شوه ، ډيره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ويده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهيم ادهم کيسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحيمي کاکا ويل چې نور نو ځي. زه ډير خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راوړاندې شوه او په سر مې يې لاس راتير کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان بايد لاړ شو زرلښت يو اځې پاتې ده د تره کره يې ده نن بايد ورشو.

Downloaded from: www.ketabton.com

- خير دی مازيگر لاړ شئ.
- نه بيا به گورو يوه بله ورځ بيا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډيره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترگو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې گرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسويلی وکړ او پياله يې ورنږدې کړه.
- خاله دې خير يوسي، دا يو چای يې دم کړ هم توره يې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحيمي هم بد سړی ندی يوازې لږ پيسه دوسته دی.
- خو ته خپله وايې چې سړی بايد قانع وي او دا هڅه هم و کړي چې ټول مال ومنال د يوې چړچې نه کړي؟
- نه ډاکټر يې پدې کيسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به يې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو يې کولی شو چې ما او تاپې په يوه کور کې اړولي وای ما يو دکان نيولی وای کار مې کولی او تا هم راته پوهنتون ويلی.
نور نو د پلار دا سندرې پيل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول يې تسخير کړی وم. پلار پورته شو يو کتاب يې راواخيست او مخ ته يې ونيو.
- پلاره تاخو دا ډير وخت کتاب له ياده ويستلی وو، رښتيا هغه د ابراهيم ادهم د کيسو کتاب چېرته دی؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی؟
- دا فارسي دی، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې؟
- نه يو ځل دا له نظره تيروم بيرته يې درکوم.
پلار ما ته کتاب ونيو نور يې په ځان څادر راکش کړ او سترگه يې پټه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کړه ببرته سره وخوځېده سر يې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهیم ادهم له کیسو نورې هم ښې کیسې شته غواړې درته ويې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رایاده شوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تیریده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غو نډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې ولیده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هی ! دا پاچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حیران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاینه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وایه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وایه کنه.
- ورته ووایه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وايي ساتونکي سخت حیران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ور شئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خونوره نو کیسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنیا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فایده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کیسو سره لګي

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نورې دې نه دي په ياد ؟
- په ياد مې دي.
- خو يوه بله راته ووايه.
- سمه ده د بېگا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته يوه کيسه لولې.
- سمه ده.
- نو وايې چې يو کس وو ډېره ارزو يې درلوده چې خزانه ومومي او پيسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، يوه شپه يې خوب وليده چې يو کس ورته وايي چې زه مامور شوی يم چې تاته خزانه وښييم سړی ډير خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ورته وويل چې غشی او ليندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په ليندۍ کې کيږده او خوشی يې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډير خوشحاله شوی دی سباته غونډۍ ته تللی دی غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی کش کړې ده او غشی يې خوشی کړی دی غشی وړاندې يو ځای لگېدلی دی سړی ورغلی دی په ډېره ليوالتيا يې هغه ځای پلټلی دی خو هيڅ يې هم ندي ميندلي ، ځو ځو ځله يې يوې او بلې خواته غشی ويشتی دی او هغه ځايونه يې پلټلي دي خو څه يې ندي ميندلي ډيره غوسه ورغلې ده. بېگا يې بيا هغه سړی په خوب ليدلی دی په غوسه کې يې ورته ويلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ويلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په ليندۍ کې کيږده ، ليندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولگېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بيا له کلنگ ، بېلچې او غشي او ليندۍ سره د غونډۍ سرته ختلی دی. غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی او بې لدې چې کش يې کړي نو پرې ايښی يې دی غشی يې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر يې هغه ځای پلټلی دی که گوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ويلي يې دي

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

چې داسې تر پښو لاندې وو غښي ته ضرورت څه وو.
هې هې، نو داسې غورې دي، ته هم خویشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کیسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډير شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګيږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تا ته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه وويل چې څوک چې ووژل شي دهغه نور معاش هم پرې کيږي دا سردار ډير پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې وويل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبريږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يووړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډيره ښه شوې ده نو

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې یې دا دومره پیسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو. وایي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر یې مقرر کړ وایي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې یې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ او سه.
دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا :

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم ، له یوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده ، له بلې خوا مې په ازموینو هم چندان باور نه درلود ، خدای خبر چې پوهنتون او ازموینې به څرنګه شي ؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بېرته راغلم.
یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم ، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوائې وم ، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم ، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیوني خیالو نه دي ؟ په همدې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق یې که څه بلا وایم چې ازموینې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حدیث شریف ازموینه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ریښتیا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به.
- نه ، بابایو څه شی مې په زړه کې دي درته ویې وایم ؟
- وایه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړ شم ،یعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.
پلار وخندل قلم یې د غوږ له شا څخه را واخیست او په چو کاټ یې سترګه پټه کړه بیا موسک شو ماته یې وکتل.
- ګوره زویه ته نن هغه ثوک یې چې پرون یې دې فکر کاوه او سبا به هغه ثوک وې چې نن یې فکر کوې پس فکر وکړه چې ویلی یې شې نو ویلی یې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندې پاتې شوه بیا یې په مخ وټپولم او سترګه یې راته ووهله.
- زویه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل یې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به یې نتیجې ګورې بې نتیجې نه پاتې کیږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي یو دا چې دا د طبیعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهید سردار محمدداوود خان ویلي دي: تصمیم شرط اول موفقیت است. بچک چې تصمیم ونیسې بیا عاشقانه هڅه وکړې او د میړې هوډ ولرې په هیڅ میدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر یا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښایي

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ورته ورسېږي که ونه رسېږي مزه يې حتماً ګوري ورته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تاته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی يې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم. دواړو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ما وخندل يو ځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يو بل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځا نه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ اې شيطانه.
- نه نشته دي ما بل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی يې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، د خپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو شيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا د هر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې يا څو شيبو خندا لپاره پيدا شوی يې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم ونيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- نو درته وو ايم ؟
- نه زه يې پيژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شيبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ويلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه يوائې پريږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو ګنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد .
- خير دی هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دذده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايي چې ابراهيم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او دخلکو حال به يې له نږدې کتلو.
يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنګه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

Downloaded from: www.ketabton.com

، کله به يې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. د دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقيقې ورته ودرېده.
ډېره شېبه ورته حيران ولاړو وو له ځانه سره يې وو يل: ياخدايه ! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړې او کله خاندې ؟
هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زه خو د دې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهيم ادهم خپل شا وخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهيم ادهم يم ؟
ماشوم بيا وخندل او ويې ويل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا د خدای اسرار دي چې زه پوهېږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهيم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بيا پرې ستر لرګي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ويرېږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهيم ادهم بيا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه د دې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې د دې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

Downloaded from: www.ketabton.com

کيږدم او وګرځم نو له همدې کبله يې په سر ا چوم. ويل کيږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.

پلار راته وکتل او موسک شو.

- ځه ورک شه نور دې نو ستړی کړم اوس به نو ديګ هم ته کړې او کالي به هم پريمنځې.

- سمه ده.

- وايه کنه اوس ستا نوبت دی.

- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.

- ښه وايه.

- وايي چې ابراهيم ادهم چې کله پا چايي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډير ځايونه يې مزدوري و کړې ، يوځل په يو ځای کې د انارو په يو باغ کې باغبان شو او ځان يې د باغ خاوند ته ور و نه پيژانده. يوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهيم ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه يو ښه شرين انار راوړه ، ابراهيم ادهم تللی دی يو انار يې ورته راوړی دی کله چې دباغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه شرين راوړه دا شرين نه وو. ا براهيم اد هم بيا تللی دی بل انار يې ورته راوړی دی هغه چې يې خوړلی دی بيا يې ادهم ته ويلي دي چې دا هم شرين نه وو ، ته څرنګه باغبان يې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تير شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پيژندلي ؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهيږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې دباغ څښتن دا واوريدل نو ويې ويل چې پس ته نو ابراهيم ادهم يې.

- ښه

- خو ختمه شوه.

- دا کيسه له کومه شوې ده ؟

- نو زه څه خبر يم په يو کتاب کې مې لوستې ده.

- دا له ابراهيم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کيسه خپله هغه کړې ده.

- په دې يې نو نه پوهيدم.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځايه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولا اوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه ديګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پريمينځو.
- ښه سمه ده.

يوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډيره شېبه مې فکر کاوه ، ياخدايه ! زه به سبا ځم پوهنتون ته پلار ته به ديګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به يې يادېږم ؟ ياخدا يه ! زه دې همداسې پيدا کړی يم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعيف دی؟ بس په همدې فکرونو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډيو بنده کړه او پورته شو.
- زويه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غريو نيولی وو ، پلار ته مې وکتل او بيا مې وړاندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدايه ! څومره لوی يې دا زما ارزو وه چې يوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډیر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- لیونکه ، تر قیامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همداسې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې ؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یو ځل خو به یې ووینم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډیرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسیده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکټر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ویې خندل.

- چېرته رسیدلی یې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه ، دوهمه ګړبته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه یې مزاحم شوم.

پلار ډیره شېبه تسکین را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بیا یې هم ډیرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاریږې چې ورک به شې ؟

- نه څه ووړ خو نه یم.

پلار خندا واخیست.

- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً دربانديږ ګرځم او بل داچې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږې هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یو ځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویږي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې په خپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.

- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پامانې ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.

ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هرډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یوائې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یوائې یوه غوښتنه.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- وايه بچک ته سراسر غوښتنه يې.
- يوه د ابراهيم...
- په دواړو سترګو بچک تياری نيسه چې دا يې يوڅه سخته ده بايد ټوله دې په ياد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ يم.
- وايي چې ابراهيم ادهم ناست وو يو کس ورته راغی او ورته ويې ويل چې اې شيخه ما په خپل ځان ډير زيات ظلم کړی دی ماته داسې يوه خبره وکړه چې لکه امام يې له ځانه سره ګرځوم. ابراهيم ادهم ورته وويل: که له مانه دا شپږ خبرونه ياد کړې نو بيا به در ته هيڅ هم زيان ونه رسوي.
لومړی: دا چې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وويل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پيدا کړي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې پس دابه نو ښه وي چې هم يې رزق خورې او هم يې له قوانينو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: دا چې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وويل چې دا خو ډيره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چيرته لاړ شم؟ ابراهيم ادهم ورته وويل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دريم: دا چې ګناه کوې نو داسې ځای پيدا کړه چې خدای دې ونه ويني. هغه کس ورته وويل چې دا کله ممکنه ده چې يو کار وکړم او له خدايه پټ وي له هغه چا چې عالم غيب السموات ولارض دی.
ابراهيم ادهم وويل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې يې اوسې او له هغه ونه شرميږې او ګناه وکړې؟
څلورم دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخيستو له را غی نو ورته وو ايه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وويل چې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشي کولای چې مللک الملک دیوې شېبې لپاره له ځانه لیرې کړي نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم دا چې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه داسې کار ونه کړای شم، ابراهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم دا چې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهیم وویل چې پس ته له کیسه همداسې ده لکه دا ودې چې ویل. وایي چې هغه کس توبه وکړه او شپږ کلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.
- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه، دین ته پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې څومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجیبه کلمه ده؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهیږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پرېښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور شیزونه هم یاد ته راتلل، له ځانه سره مې وویل چې په څوکلونو کې مسئولیتونه څومره ډیر شول، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم، په دې سږکال کې مې مسئولیتونه څومره ډیر شوي دي؟ خدای خبر که خدای موږ ته

Downloaded from: www.ketabton.com

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زموږ د يوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونيوې.
- اسد جان دافغانستان د سلو ولسواليو نومونه به ياد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډير قوي دی ډير قوی دی ، افلاطون دخپل ذهن په سلو کې له پنځه ويشت برخو استفاده کړې وه پاتې يې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې يې دا خبره سمه نه يادېده چې هغې افلا طون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نيو لې دښوونځي ، دکان او هر ځای يوه يوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وويل چې عجيب دی د دنيا قانون هم ، که پخوا ني نه وای اوس به موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا دپخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځايه راسېدلي يو . ښه کارونه يې تکراروو او نورې ښېګنې پرې مومو او له بدو يې ځان ساتو ترڅو له ډيرو بدو ځان وساتو . نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه يوه يوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بيا مې آمنه ياده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار يې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کيښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې يو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځير ځير راته وکتل سخت ترې ووېرېدم يو خو عجيب جامې هم وې بل يې بل رنګ کتل ډير ترې وډار شولم ، د پلار کيسه مې رایاده شوه هغې نور هم ووېرولم.
پلار کيسه کوله وايي يو پاچا وو ډيره دبدبه يې درلوده ، ډير ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، يوه ورځ يې تصميم ونيو چې په يوه ميله له ښاره بهر ووځي ، ښه تياری يې ونيو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت يې ورسره برابر کړل په ډيره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې یو سوالګر ور ته ودرېده ، لاس یې ور ته وخوځاوه او ور ته ویل یې چې صبر وکړه پاچا په ډیر کبر کې ور ته ودرېده.

- څه دي ؟

- په غوږ کې یې درته وایم.

وایي پاچا ته ډیره غوسه ورغله بیا یې په ډیر غرور غوږ ورنږدې کړ.

- وایه.

هغه سوالګر یې وایي کرار په غوږ کې وویل.

- زه عزاریل یم غواړم چې روح د واخلم.

وایي چې پاچا یوځل بیا ور ته وکتل ، په چرت کې شو بیا یې ځیر ځیر ور ته وکتل ، نور یې ور ته په زاریو پیل وکړ.

- دومره مجال راکړه چې بیرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووینم او دوه رکعته لمونځ وکړم.

وایي سوالګر ور ته وویل.

- نه ماته امر شوی دی.

پاچا چې ور ته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وایي ځای په ځای یې تري روح واخیست او له اس څخه را وغورځېده او سوالګر له ستر ګو پنا شو.

په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نیغې ستر ګې نیولې وې ، خو هغه موسک شو له ما تیر شو بل ته یې لاس ونیو. ما ستر ګې پټې کړې ، خولې رابانډې ماتې شوې وې ، عجیبه وورېدم بیا راته د ابراهیم ادهم قیصه یاده شوه چې باید هیڅکله هم خدای سړی هیر نه کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نیکر او منکر سره زور رسي نه هم په قیامت کې د دوږخ له عذابه ځان ژغورلی شو ، څه ښه وخت دی د توبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې مې په چرتونو کې ستر ګه پټه شوې وه.

Downloaded from: www.ketabton.com

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تيرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغوړېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يواځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يواځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګری مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډاکټر زړګی باله او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پښا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کېښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په رمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو .

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چې غوندې قوارې چې نجونې يې سلامي ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي.
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې دهغه خبره سخت د خولې چړپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يا به د کارته پروان تر جوماته لاړو يا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به ستړې ستړي کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاريده تا به ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا څوک دهغه خبره بچو نه وو چې تري کړت وو هي ، په انګليسي يې رواني خبرې کولې ، عربي خو يې په ټبکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چی يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کيده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، ريښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير خيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، دهغه خط ډير رنګ بنګ خط وو ، يواځې يې يو څو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

په هغه زړه خيرې خيرې کتابچه کې نوټ کول.
مازيګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخيستل ، آمنې مې له هرڅه غيږه چاپيره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی رាننوت ، له خوښۍ يې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم وليد ، ياخدايه ته يې ورته وساتې دواړه څو مره يو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بيا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زيری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زيری ؟
- ووايه زيری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووايه ؟
- د ابراهيم ادهم سيوری راغلی دی.
- هې ؟ ريښتيا وايې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، ياخدايه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کيسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سيوری با له کله کله به يې ماته هم ويل چې د ابراهيم ادهم سيوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلينو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخير. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډېر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دريشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډېرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډېره شېبه مې په غېږ کې نيولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډېره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته يې راته

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وویل .
- ګوره لیوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې میاشتې کیږي چې نه مې وې لیدلی .
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډېره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به یې لنډ کمیس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې یې اغوستې وې او توره لنګی یې هم تړلې وه ، ډېر ښکلی شوی وو ، خو له قوارې یې مالومېده چې ډېر ضعیف شوی وو . ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو .
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډیوالانو ته ووایه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو .
بس له ډېرې خوښۍ مې د اسې منډې راوکړې چې مه یې کوه پو ښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډېرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ویل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه یې ونه ویل .
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډېره شېبه د پلار خواته نا ست وم ، د پلار نصیحتونو ته مې غوږ نیولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته یې ټیکری نیولی وو موسکه موسکه کېده ، ډېره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځیر وم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم .
- پلاره د ابراهیم ادهم نوې کیسه دې راته لیکلې او که همداسې یې راته وایې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تیر مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، یوځل یې ماته وکتل بیا یې پلار ته وکتل چې له خندا خوځېده او بیا یې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټیکری په خوله ومنډلو او مور ته یې وکتل په خندا کې یې ورته وویل .

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

- آخې مورې کوچنې پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جوشې ټولې کړې او مخ په بهر ووته، ما آمنې ته وکتل، هغې شا وخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو، پلار را ته ډېرې غورې کړې، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو، کوم پورونه چې راختلي وو، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو، ډیره شېبه راته وغږېده، نور نو د خوب وخت وو، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پرېښودلو، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
- ښه نورې څه غورې دي، کابل درته څرنګه دی؟
- بس بد ندی.
- سات دې تیر دی کنه؟
- هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم، غټ میړه یم، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې شیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
- هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې.
- بد دې کول، کنجوسي مه کوه، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
- نه بابا کاشکې د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
- هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

دیارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، دآمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچې په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظآر کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به ځم دادي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.

یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

؟خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وویل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ورته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې.
مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې
وروسته:
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک درته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د ځیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو ځوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرځو مره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرځو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا د مینې کعبې ته د شام د ښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلې ، ځیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای وا کداره وي

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يو اځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ و کړي او يو اځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يو اځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.

ګوره دا ليک چې دې ولوست په همد غه کتاب کې بېر ته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يو اځې هماغه ليک مې نور د هر څه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همد غه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ،ګوره يو ځل خپله راووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کور ته کنه.

- نه ته راشه لومړی تا سره کار لرم.

زړه مې درېبده ، ځو راوتله ، څوځله مې په ځان آيت کر سي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، ستړې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يواځې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی يې ګونځې کړ کتاب يې ور واخيست بيا يې واړاوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، يواځې ستا لپاره دی چې بل څوک يې ونه ګوري کور به يې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته يې وګوره ته هم همدومره وليکه لا زيات.
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادې.
ورته و مې کتل سترګې يې تتې کړې وېې خندل لاس يې وخوځاوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو انديښنې مې کرارې کرارې زياتېدې د هغې يوه يوه خبره رايادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادې.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب ليده ، کله

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلى وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يواځې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته دهغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غړولى شو او نه مې هم يواځې په هغې فکر کولاى شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکى ښکلى او که به يې څه ليکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوى د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډېبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک يې ؟
- زه يم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سراى کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيه يې هم خواته ناستې وې چاى يې څښلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلى دى که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.
- هغه بله ورځ راغلى وې پټ تللى وې تاويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له ياده مې ووتل.
- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونى به شې.
دخاله خواته کېناستم ، چاى يې را ته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لا ړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.

- ځنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟
- هه ښه دي بد ندي.
- ځنګه داسې سره اوتر يې لکه چې درسونه درباندې ډير دي ؟
- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟
- نه جوړ او روغ دی.
- رخصتۍ مو کله دي ؟
- نور نو نږدې دي.
- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.

ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.

ورو مې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځيدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيولی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وي ؟
- ولې ؟
- همداسې ، چې ومې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خداى پاماني بدبدېې راته وکتل او دروازه يې ورونيوه.

- نورنو مخې ته ښه.

نه يې هغه د مينې ډک سلام وو ، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خداى پاماني ، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښى. زړه مې وډبېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولى وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره شوخه وه ، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.

لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم ، نور ملګري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو ، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست ، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو ، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړ بده ، څو مره ښکلى ليک يې دى.

د ليک په تندي يې ليکلي وو :

کرکه او نه هيلي مې ومنه.

ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګى وې ، د لو مړي ځل لپاره څوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلى دى ، خداى دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې څيزونه درته وليکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې ځیزونو لاس واخله ، یو اځې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یو اځې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیځکله هم ماته لیک ونه لیکې هیځکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېښږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډیرې غوسې ځای رابانده تنګ شو لیک مې ځیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خو له راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلې ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښګینې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

چاودېدلم.

دا سمستر هم خلاص شو کورته لاړم ، رخصتي مې تېره کړه خو په هيڅ پوه نه شوم ، نور مې يې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډېره تسلي راکړه هغه ويل چې دا جينۍ زه پېژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهېږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهيدم چې هغې په ليک کې ماته څه ليکلي وو پلار خو هغه ليک نه وو لوستلی.

بل سمستر هم داسې تېرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې يې وکړه سخت به راته ټينګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې يې بد راتلل.

خو هيڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکين ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډېر غور نيولو ، د دغه سمستر نيمايي وو چې د ازموينو په پيلېدو سره مې نور دهغې له يادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې دهغې مينې ته د پای ټکی کېږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنيا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم يې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساينه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خيالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نيولې خو فکر

Downloaded from: www.ketabton.com

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودرېده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډېره خوږه وه.
- زوی په کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښارره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وايي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډېرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وايي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وايي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وايي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډېره سخته خبره وي مونږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وايي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

Downloaded from: www.ketabton.com

راپيدا کړي. وايي يو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې يې ستنه وه ، ابراهيم ادهم وويل چې دا زما ستنه نده ، ډيره شېبه بيا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته يې سر رابنکاره کړ او په خوله کې يې ستنه وه ابراهيم ور پورته شو او ستنه يې ترې راواخيسته ، ما هي ته يې شاباسی ووېل او خلکو ته يې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وايي چې ټولو خلکو په يوه خوله ځواب ورکړ.

- نه داپاچايي مو ځوځله ښه ده.

وايي چې ابراهيم ادهم وويل چې پس دا سې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي ،زويه له معنو يت سره چې ژوند کوي په ډيرو رازونو به پوه شې او ډيرې غوټې به در ته خلاصې شي ، دا زړګو نه کيسې او حکايات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجيب عجيب په خوب ليده ، تر سهاره ويده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ويښ نا ست وم ، هيڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او يوقسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم يو چا غږ راباندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حيران شوم ، ځوک به وي ؟چې ما غواړي ؟ور ووتلم ، ډا کټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې يې په تن وې او يوډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه ودېېده له ځانه سره مې وويل چې خدای د خير کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هيڅ نه ويل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماويل

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم را سره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو ، د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ وواېئ په پلار څه شوي دي ؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم دا سې پلار ، د ځمکې په سر د خدای بېلګه د مينې ، وفا ، عزت او وقار ځلی ، خدای خو يې دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، ياخدايه ! مخکې له مايې روح مه اخله ، مايې له غيرې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډېرې نورې کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مينه تراوسه په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زويه ليونی ليونی مه کيږه ، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه غورځوې ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندی ليدلی ، بس نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې.
- هغه زما يوائينی تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري همدا سې چې بې له ما هغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه ، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په پلار څه شوي دي ، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه ، هيڅ ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

، زړه مې لکه تیږه هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چیغو چیغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکیږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډیرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایي مړه کړې زه به د هغه دوري هیڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چیغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډیر خلک ولاړ وو ډیر بیرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بیارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چیرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ور ننه ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکټ ایښی وو ، دو مره چېغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځایېده ، نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور یې نو شمه مړه شوې ده او نور یې نو یواځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه ښیره لکه چې د تل په څیر به موسک وو ، سترګې یې پټې کړې وې ، خوله یې پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلي راوتل هغه راپه یاد شول ور ټیټ شوم او غوږ مې پرې ور ونیوه ، خو هیڅ هم نه وو یواځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ور ته په

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته ، پورته ، ولې دې یو اځې پرېښودم ، پورته شه لا د ببلېدو نه یم پورته شه ، تر او سه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوړه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دې پورته شه ته او خدای پورته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپر بوتم دهغه مچې رایادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچې ځای به مې یې تر ډیره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس یې په تندي ور پریوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه ، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه ، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله ، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه ، ستا یې څه ، دا زما پلار وو ، ما یې مینه کتلې وه ، په ژوند یې چېرته وې ، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو ، چې له خپګانه به یې ستونی پړسېدلی وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه ، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به یې زړه زره زره وو اوس درته په یاد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې ، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود ، په دنیا یې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې ترې غیږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه ! ته وخدای پورته شه ، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده ، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن یې یاد شوي یو ، پورته شه وګوره ، نن یې راباندې زړه سوځېدلی دی ، نن ورپه یاد شوي یو ، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووایه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه ، موږ هیچا ته اړ نه یو له

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خدایه پرته له هیڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن یې ورته واوروه نن ورته ووایه چې تل موږ په دغه کوټه کې یواځې وو نن موهم یواځې پرېږدئ ، باباجانه پورته ، پورته بیا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بیا چا له لاس ورونیولم او له پلاره یې پورته کړم ، خلکو په غیږه کې ونیولم او له چپرکټه یې را دېخوا کړم ما بیا چیغه کړه.

- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې درنه ښېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم ښېل کړی نن مې ښېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور یې راباندې تیر دی پورته باباجانه ، یواځې یم ، یواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هیڅوک نشته چې پاکې یې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک یې نورهم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، یواځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مینه ماتوي ته ورته پروت یې یوځل لاس پرانیزه او سینې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نورنو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غیږ کې نیولی وو ، سترګو ته مې یې وکتل اوښکو یې ګریوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتویېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخیسته او سریې راباندې راکیښود په ژړا کې یې وویل.

- نورنو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.

خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هیڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لویدلی وم نورنو په ځان نه وم خبر چې بیا مې سترګې

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترګې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شا وخوا يې وکتل او راتيټه شوه په تندي يې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هيله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نيغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ويده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خندا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېګابه خوا په خوا پراته وو او هغه به راډيو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ماته به موسک شو .
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې يوځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم راپه يادېده چې د پلار د مرګ په ورځ يې راسره ژړلي وو ، سر مې يې په غېږ کې اېښی وو او اوښکې يې راسره تويولې ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندي

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې يې لاره ميندله.
يوه ورځ ورغلم کورته يې ، ماخوستن تهول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته يې پلار ، کامران او زرلښت ووتل يواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله يوځل ماته وکتل بيا يې هغې ته وکتل هغې چای کيښود ماته يې وکتل او نورنو په پيالو اخته شوه ، ماتر نن ورځې پورې نه وو موسلې نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بيا مې پلار ياد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کيښود بيا يې ماته وکتل ، ډيره شېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بيا سترګو ته نيغ دربدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نيم نيمګړی کړ.
خاله څه ونه ويل ، ډيره شېبه چوپ وه بيا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل دهغې په سترګو کې اوښکې ښکاريدې ، زه حيران شوم داولې ؟ څه مې ونه ويل آمنې ته مې وويل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډيره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته يې وکتل بيا يې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه يې وويل.
- ستا له لاسه يې زما هم ملا ماته کړه.
زما وينښتان ځيږه شول ، زړه مې ودېږده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بيا موسکه شوه ماته يې وکتل.
- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډيره د نرې زړه خاونده ده ، له غزني چې راغلو دوه مياشتې خو پرله پسې د شپې تهوله شپه زه ورته وينښه وم بس ژړل به يې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونيوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور يې اسويلی وکړ او ويې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

- نه پوهيږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اېلتې به يې ويلې کله به يې ويل مايې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به يې څه ويل کله څه ؟

زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتوېې شوې خاله ته يې وکتل بيا يې ماته وکتل.

- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه ليکلي وو ، ډيره پيښمانه يم ، ډيره.

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بيا آمنې ته ځير شوه.

- څه اېلتې وايې لورکې ! د څه شي ليکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډيره شېبه مې چرت ونيو بيا مې ورته ټوله کيسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې يې تويولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.

عجيبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به يې ژوند کاوه ، هيلې به يې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو يوه ورځ يې سترګې پټې کړې ، نه يې اوس کومه نښانه شته او نه يې هم د ژوند تاوده او خواږه اسويلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وويل.

- خدای د خير کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې يوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووينم.

د خاله دا خبره عجيبه راته وبريښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څير يې سترګې تتې کړې ، پزه يې منجه کړه او خوله يې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.

زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې يوځل حتماً د آمنې ليدلو ته ورتلم ، ترڅو چې يوه ورځ وټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پيسو ماته د کوژدنې مراسم ونيسي ، دامې د ژوند يوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځايېدم ، خود پلار ځای خالي

Downloaded from: www.ketabton.com

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لاډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیربدل ؟
وختونه تیربدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمايي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما دربې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینې اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا او سیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

Downloaded from: www.ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی
دپلار نوم: الحاج مولوي عبدالسلیم جمالزی
دزېږېدونیټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ یاد ۱۹۸۷ داګست ۱۷
دنده: ژورنالیستېاو ویاند
آثار:
1. هندي خالونه (لنډې کیسې)
2. انځورونه (لنډې کیسې)
3. ګناه کبیره (پولیسي کیسې)
4. دویندوییې فن (څېړنه)
5. د ابراهیم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. ریښتیاهم خلک خدمت ته اړتیا لري (یونلیک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه، دوه د لنډو کیسې ټولګې
8. بیلابیلې ژباړې.

ویب پاڼه:
www.taand.com
د اړیکو پتې:
aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com

Downloaded from: www.ketabton.com

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English